

да сапикаса человекъ, че той е' промѣ-
 нилъ и граматическю приликъ, на пр.
 душа-та; каквото азъ погорѣ сапикасахъ,
 окончаніе винительнаго падежа промѣнилъ
 на а; но заради че онъ самъ си оусѣща,
 че въ тойзи а, са чѣе другъ зѣкъ, за
 това той е' забѣлежилъ отгорѣ сосъ прѣ-
 тчица а; и тако по неговое показаніе тре-
 бѣва да са прочете за души; тако и
 въ слово бѣде заповѣдѣва да са чите
 бѣде. И воистиннѣ народъ Восточной
 Болгарии слово бѣде изрича бѣде. Но
 ако е' цѣлъ той въ слово бѣде да за-
 бѣлежи сосъ прѣтчица друго изреченіе, то
 зацо не е' тѣрилъ бѣкъ надъ оу, и
 за каква работа е' промѣнилъ онъ оу
 на а? ?

На такова писаніе, какъ требѣва да
 смѣтамы, подааъ е' причина Сапиковъ
 Докторъ Беровичъ въ свой Бѣвваръ. Тако
 онъ пише (стр. 114): „Тази голѣма
 рыба тѣрдѣ мѣчно и бѣдно са любви.“
 Ако е' цѣлъ той въ тѣзи слова да забѣ-
 лежи сосъ прѣтчка зѣкъ нашего ъ, то
 онъ бы можѣлъ да направи това безъ